

ва на по-нататъшното понижение на жизненото равнище на трудещите се във Франция процесът на нарастването на цените се обяснява много ясно в статията на генералния секретар на Френската комунистическа партия другаря Морис Торез „Новите данни за обедняването на трудещите се във Франция“¹, публикувана през 1955 г. Номиналната заплата на един квалифициран работник-металург, който работи на парче, през 1955 г. в сравнение с 1938 г. се е увеличила 20.5 пъти, а цените са се увеличили през този период 32.5 пъти. Общата покупателна стойност — писа М. Торез, — намаля по този начин с 38%, независимо от увеличението на работния ден с 15%.

Процесът на намаляване на реалната заплата на френския работник продължава. Съгласно пресмятанията на Общата конфедерация на труда нивото на живота във Франция се е повишило от декември 1955 г. до декември 1956 г. най-малко с 10%². Както съобщава още през октомври 1956 г. френският работнически печат цените на главните хранителни продукти са се увеличили през 1956 г. от 10 до 25%, а на плодовете и зеленчуците — с 50%. Цената на закуската и обeda за четири души се е увеличила от 864 франка през юли 1955 г. до 1,106 франка през юли 1956 г., което значи увеличение с 30%³. Но официалният индекс на цените на 213-те наименования на цените за стоки и услуги е нараснал от декември 1953 г. до февруари 1957 г. само с 4.8%.

Ние ще обясним по-долу с какви средства „задържат“ френските управляващи кръгове нарастването на официалния индекс за жизненото равнище, за да оправдаят замразяването на работническите заплати.

От края на 1955 г. във Франция бяха проведени 17 „мероприятия“, които трябваше да създадат у трудещите се впечатление, че наистина се вземат някакви мерки, които стабилизират нивото на живота. Например правителствените инстанции предписаха да се проведе принудително намаление на цените на месото. Но това намаление не се простираше върху всичките сортове месо, а само върху това, от което се прави обикновено бифтек. Като направиха съответно увеличение на цените на онези сортове месо, чиито цени не се включват в индекса, търговците на месо компенсираха с лихви подобно „намаление“ на цените.

В някои случаи, както се посочваше във френския печат, комбинациите с индекса имаха още по-циничен характер. Например през май 1956 г. беше обявено намалението на цената на газа, която е включена в индекса. След това незабавно, за „компенсация“, беше повишена таксата за ползуване на газометрите, която не е включена в изчисляването на индекса за жизненото равнище. По този начин официално обявеното намаление за ползуване на газа в действителност излезе фиктивно.

През януари 1957 г., когато индексът се приближаваше към цифрата 149.1 беше взето решение да се отмени заплащането за услугата да се прибира боклука от сандъците за боклук. Този пункт от разходите се пресмяташе при изчисляване индекса на живота и донасяше на Париж 6 милиарда франка годишен доход. Сега, след като се отмени заплащането за тази услуга, държавата ще плаща тези разходи за сметка на не-

¹ Морис Торез „Новые данные об обнищании трудящихся Франции“. Госполитиздат, 1956 г., стр. 20.

² L'Humanité от 19 януари 1957 г.

³ Economie et politique, октомври 1956 г., и L'Humanité от 12 март 1957 г.